

следъ това на линията Градешница—Старовина и с. Зовикъ и по този начинъ не му позволиха да пробие фронта и да се яви въ флангъ на частитъ, разположени по лѣвия брѣгъ на р. Черна.

Заклучителни думи по каймакчаланскитѣ боеве

47-дневнитѣ боеве, които се разиграха по височинитѣ около в. Каймакчаланъ произведоха твърде силно впечатление на нашитѣ съюзници както за стойността на нашия войникъ, така и за важността на южния фронтъ. Погледитѣ на всички бѣха обърнати къмъ неукрепената още планинска областъ между р. р. Черна и Вардаръ и се започва едно планомерно засилване въ всѣко отношение.

Тежкитѣ човѣшки и материални жертви, дадени отъ всички части, които взеха участие въ боеветѣ на тази позиция, предизвикаха една рѣзка промѣна въ общитѣ действия на цѣлата ни армия.

Отъ този моментъ се започна упорита отбрана на цѣлия юженъ фронтъ.

Следъ 3 октомврий 11. полкъ едва наброяваше около 700 челоуѣка. Почти цѣлиятъ команденъ съставъ бѣше излѣзълъ изъ строя. Останалитѣ въ ротитѣ бойци приличаха по-скоро на мъртавци за здраве и дума не можеше да става.

Ако Тарфа и Качанишкото дефиле сж гробницитѣ на полка, то върхътъ Каймакчаланъ е *Голгота*, на която седемъ седмици нашитѣ герои бѣха разпъвани и съ разкъсанитѣ ситѣла издигнаха най-могщия образъ на челоуѣческо самопожертвувание.

Каймакчаланъ е нержкотворниятъ монументаленъobeliskъ, който на вѣчни времена ще служи да сочи символа на възвишената любовъ къмъ отечеството.

До 15 септемврий 1918 г.

На новата си позиция полкътъ се установява окончателно на 17 ноемврий и започва засилването на укрепителнитѣ ѝ работи.

Позицията на полка почва отъ дѣсния притокъ на р. Кара-дере, обхваща височинитѣ Кукурузъ, Ковилъ и Биюкташъ и свършва до рѣка Порой. Общата ѝ дължина е по въздушна линия 5 клм., а на мѣстността до 10 клм. Цѣлиятъ участъкъ се раздѣля на два подучастъка: ковилски и биюкташки.

Разнообразната структура на двата подучастъка, стръмнитѣ спускове, сипеитѣ, непристъпнитѣ скали и покритата съ вѣковна букова гора главна позиция въ скоро време бѣха разорани отъ жилавитѣ мишци на нашитѣ войници. Два реда дълбоки окопи очертаваха нашето разположение и свързани съ безброй ходове, скривалища и заслони, вну-